வாடப்படுமோ வாய் பாடபத்து வாழ்க்கையை நாட்டு
மனை
தேடப்படுமோ என் னவென்றே தானேயெனக்
கூடப்படுமோ வந்தவர் வாராவென் றெண்ணு கண்
ணீர் ததும்பாக்
படப்படுமோ நோக்காதா சொந்த மாண்டியனே

★

பூணும் பணிக்கல்ல பொன்னுக்குத் தானமல்ல
பூமாதனைக்
காணும் படிக்கல்ல மங்கையர்க்கல்ல நற்
காட்சிக்கல்ல
சேணும் கடந்த சிவனடிக்கல்ல என்சிந்தைக்
கேட்டு
நாணும் வளர்க்க வழியென் படுத்தும் பின்
சென்றல்லவே

★

வாதுற்ற திண்புய மன்னனுமேயர் மகள் பழித்தை
போதுற்ற போதும் புகலுதலில் சித்தப்
புதைத்தால்
தீதுற்ற செல்வமென் தேடிப் புதைத்த திரவிய
மென்
காதற்ற ஊசியும் வாராது காணும் கடைவழிக்கே

★

வேதத்தி லுட்பொருள் மண்ணுறை மங்கையை
வாட்டு வாடப்
போதகத்த வண்மொழி கேட்டிலேயோ செய்த
புண்ணியத்தால்
தீர்த்தன் சந்திரன் போலே வெளிச்சம் தரும்
யொரு
காதற்ற ஊசியும் வாராது காணும் கடைவழிக்கே

★

மனையாளும் மக்களும் வாழ்வும் தனமும் தன்
வாசல் மட்டே
இனமான சுற்ற மயானமட் டே வழிக்கேது துணை
தினையாமனை வெவ்வள வாகினும் முன்பு செய்த தவம்
தனையாள வன்றும் பரகோலம் சித்திக்கும்
சித்தியமே

★

அத்தமும் வாழ்வும் அகத்தமட் டேவிழி யம்பொழுகெ
மெத்திய மாதரும் வீதிமட் டே விம்மி விம்மி இரு
கைத்தலை மேல்வைத் தழுமைந்தரும் சுடுகாடு
மட்டே
பற்றித் தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமே.

★

எரியெனக் கென்னும் புழுவோ வெனக் கென்னும்
இந்த மண்ணும்
சரியெனக் கென்னும் பருந்தோ வெனக் கென்னும்
நாண் புகக்க நரியெனக் கென்னும் புன்னாய்
எனக் கென்னும் இந்நாடுடலைப்
பாயவென் னாக்கைத் தேனதுவென்ன பேறெனக்கே.

★

அரிய வற்று சொல்லாம் அகிடு பெரியோனைப்
பேணித் தமராக் கொள்

★

★

மாடுண்டு கன்றுண்டு மக்களுண் டென்று மகிழ்வ
தென்னவும்
கேடுண் டெறும்படி கேட்டோமட்டோமனக் கேண்
மனமே
ஓடுண்டு கந்தையுண் டுள்ளே எழுத்தைந்து
மோத வுண்டு
தோடுண்ட கண்டன் அடியார் நமக்குத் துணையு
ண்டே

★

ஆறுண்டு தோப்புண்டு அணிவீதியம்பலத்தாறு
ண்டு
நீறுண்டு கந்தை உடைகோவணமுண்டு நித்த
நித்த
மாறுண்டு பாவி மயங்கு மெங்கே மனமே தோறும்
சென்று
ஏறுண்டு நாங்கள் பின் சும்மா வாழுக்க
சாகேன்டே

★

உருக்கக் கலக்கப் பேர்காற்று வெய்யிலுமப்பி
வைத்த
துருக்கப் பறைபோல வெட்டிடுவண்டு சகலமும்
பருக்கப் புறந்தின்னை வெவ்வெறி கண்டு
வந்தால் [illegible]
வெருக்கச் சிவனுண்டு வெந்தபேர் நமக்குக்
குறையில்லையே.

★

நாட்ட மென்றேயொரு சுற்றும் பாதத்தை நம்பு
மொம்ம
வாட்ட மென்றேயொரு பொல்லாவுடலை அடர்ந்த
சந்தைக்
கூட்ட மென்றேயொரு சுற்றத்தை வாழ்வை
பேய்கழுதில்
ஏட்ட மென்றேயொரு செந்தே உனக்குயர்ந்த
வாடு.

★

கண்ணுண்டு காணக் கருத்துண்டு நோக்கக்
களிந்தருகி
பண்ணுண்டு பாடச் செவியுண்டு கேட்கப் பல்
பத்தியுமால்
அண்ணுண்டு சாத்த எதிர்நிற்க நடனைக்
கையாரே
மண்ணுண்டு போவதுயோ நெஞ்சே சித்தமான
தே

★

ஐயாறண்டு இங்கொரு அங்கமெல்லம் நேர்ந்து
பெற்று
மையவென்ற போதே பாசந் தொடுத்து இவ்வுடல்
கைப்புறத்தி வேந்திக் கைகொடு நீத்தவர்
மெய்யாறுய்யார் காண்பேனினி

★

முந்தித் தவங்கிடந்து முந்நூறு நாட் சுமந்தே
பந்திப்பகலாகியே பாதத்துக் — தொட்டு
சிரசுக் சுமந்து பெற்ற தாயார் தமக்கோ
எரியத் தழல் மூட்டுவேன்

★